...Вершилась страта. Хтось когось карав.
Сміялась доля голосом сопілки.
Ятрилась рана зламаної гілки
Старої яблуні. І стогін не вгавав.

Було все дивним, мов би інший світ,
І я — не я, якась сумна подоба.
Старий ридван нагадував хворобу,
На ньому — смерть зривала білий цвіт.

Та я проснувсь. І була поруч ти,
Уся гарчала, як душі проміння.
Захвилювала молодим кипінням
Мене п'янка спокуса наготи.

Тремтливість рук і терпкість губ твоїх,
І злотоквітка голубої ночі
Спирали дух свавільний мій, урочий
Серед шаленства неземних утіх.

І я згоряв в обіймах тисяч сонць,
Зникав, як час у божевіллі весен.
...Твоя любов — то дивина експресій,
В тремкій сльозі непроминущий сон.